



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Controversiarvm Omnivm Hvivs Ævi Lvthero-Calvinisticarvm Libri Tres

Coppenstein, Johann Andreas

Mogvntiæ, 1627

XXII. Quis honor est debitus Reliquijs Sanctorum?

urn:nbn:de:hbz:466:1-35233

QVÆSTIO XXII.

Quis Honor est RELIQUIIS debitus
Sanctorum?

CALVINVS *Infl.* 2. c. 14. § 12. & l. 3. c. 20. § 20. & c.
Hic tria docent.

I. Mortuos pro viuis orare non constat ex S. Scriptura,
esseque incertum.

II. Si orent, orare solum in genere pro Ecclesia; pro ne-
mine singularim.

III. Sanctos innocere, esse inutile; quod auis non habe-
ant iam longas: Esse illicitum, quod gloria Christi Media
teris obscuratur.

PAPISTA. Hoc vniuersè tenen-
dum est, iuste, licitè, & sanctè orari San-
ctos, vt orent pro nobis per IESVM Chri-
stum apud Deum; quibuscunque ver-
bis quis vtatur. Nec enim de verbis, sed
de verborum sensu agitur. Vt si ores, S.
Petre miserere mei, salua me, sana, da
patientiam. &c. subaudi, pro me oran-
do Deum.

Nam sic & Paulus, Rom. 11. *Vt saluos
facerem aliquos ex illis.* 1. Cor. 9. *Vt omnes sa-
cerem saluos;* non vt Deus, sed vt seruus.

2. Tres personæ necessariò attendun-
tur in omni Sanctorum inuocatione:
DEVS, qui adoratur; CHRISTVS, per
cuius merita oratur; Sancti, quorum
intercessio petitur ad Christum. Vnde
Aug. in Psal. 108. Oratio eius fiat in pec-
catum: *Oratio*, ait, *que non fit per Chri-
stum, non solum non potest delere peccatum;
sed etiam ipsa fit peccatum.* Vnde preces Ec-
clesiæ omnes rogant *intercessionem San-
ctorum, per Christum Dominum nostrum.*

3. Istud Colof. 2. *Nemo vos seducat vo-
lens in humilitate Angelorum, quæ non vidit.*
&c. damnare intendit hæresin Simonis
Magi, qui cum Platonis docuit, quos-
dam Angelos, vt Deos minores, adora-
ri oportere; vt qui mundum fabricarint,
per prophetas locuti sint. &c. At hæc
idololatria est, aut Magia, de hac Irenæ-
us l. 1. c. 20. Tertul. *de prescript.* Epiph. *in Si-
mone.* &c. Damnatur in Conc. Laodic.
cap. 35.

HÆRESIARCH. I. EVNOMIUS anno cccxl. ana-
baptismi inuentor, Reliquiarum sanctarum con-
tempor, non Christum fuisse, sed esse Deo se simi-
lem asserbat, vt qui Dei substantiam intimè
pernouisset: miracula verò Diuorum meras dicebat
præstigas esse. 2. Huic in contemptu SS. Reliquia-
rum successit Vigilantius, teste S. Hier. dicente Ter-
tull. olim contra eandem hæresin Gnosticorum librum
Scorpiacum euulgasse. 3. Deinde sub annos 764. & c.
Const. Copronymus Imp. omnes vbique deleri ius-
sit Reliquias Sacras; teste Suida in vita illius. Forcè
quod ex Iudæorum & Samaritanorum hæresi iudi-
carent omnia corpora immunda. V. Vicleff, & supra-
dicti. 99. 20. & 21. eadem lue laborarunt.

LVTHERVVS *serm. de Cruce, Reliquias, vt Fide-
lium seductiones, altissime sub terram abscondendas iu-
dicat.* Sic & Magdeburgenses *Cent.* 4. c. 6. & c.
Vide in *Mendace Antipap.* q. 7.

CALVINVS lib. de necessit. reformandæ Ec-
cl. idem vrget his argumentis.

1. Quia *Deut. vlt.* Deus abscondit corpus Mo-
ysis, ne à Iudæis adoraretur.

2. Quia, 2. Cor. 5. *Iam non nouimus Christum se-
cundum carnem:* minus Christianos mortuos.

3. Quia *Col. 2.* damnat omnem cultum arbi-
trarium, id est, non à Deo institutum: at talis est
reliquiarius.

4. Quia desiderium reliquiarum
est mater idololatriæ; nam earum veneratio est
Christi exhonorificatio. Hinc obicienti Vigi-
lantio cereorum accensiones ad sepulchra, so-
lum hoc respondit S. Hieronymus; in mulier-
cularum esse, quæ zelum habet, non scientiam.

5. Quia supposititia sunt pleraque reliquæ.
Demum Calvinista, vbi possent, reliquias exu-
runt: velut & Ethnici.

PAPISTA. Quæ sancta Deo in lege
Veteri, & in Noua Christo, fuerit reue-
rentia Reliquiarum; noster è S. Scripturis
docet *Antich.* p. 1. q. 23. Quæ eadè Fidelib.
digna sit & iusta, meus demonstrat *Lu-
thero.* c. p. 1. q. 78. Quæ calumniose tradu-
cta proscindatur ab hæreticis, meus *Men-
dax Antipap.* p. 1. q. 7. verissime docet. Cæ-
terum

rerum hoc loci argutatiunculas omnino futiles refutare non dedignabor.

AD I. Quid si dicerem Moysen non mortuum, nec sepultum; sed translatum cum Henoch & Helia? Ita S. Hilar. in c. 17. Mat. Ambr. l. 1. de Catn. c. 2. Greg. Nyf. Sed cedo Ruperto in Deut. ult. & Philoni, id solidè refellentibus. Probabilius; fuisse gloriose à Domino sepultum, ait Occumenius in epist. Iudæ; & occultatum; ait Chryl. hom. 5. in Matt. ne pro Deo coleretur; Vt cultus est, 4. Reg. 18. æneus serpens, qui signum duntaxat fuerat salutis.

At apud Christianos nunquam vel auditum est, Sanctos, eorumque reliquias pro Deo cultas fuisse.

AD II. Non nouimus Christum secundum carnem mortalem; sed immortalē; & quæ in mortali gessit sancta, sanctè recolimus; Ceu iussi, 1. Cor. 11. Mortem Domini annuntiabit is. Hebr. 12. Recognitate eum, qui talem aduersum seipsum sustinuit maledictionem.

AD III. Reliquiarum cultus non est ab hominibus institutus; sed Inspiratus à Deo in utroque testamento; Et Christi doctus exemplo sua in fimbria, in umbra Petri. &c. Dein Col. 2. ἐξ εὐνοίας significat cultum supersticiosum iuxta S. Hieronymum; non vero ab hominibus excogitatum.

At reliquiarum cultus sanctus est; non supersticiosus.

AD IV. Tantum abest à nobis idololatriæ periculum, ut in translationibus, cantetur: *Confundantur omnes, qui adorant simulacra.* Sic teste Rufinot. l. c. 35. in S. Babilæ translatione cantatum proditur. Neque cereorum vñus ad Sanctorum

memorias signum est adorationis: Quia non offeruntur ut sacrificia; sed acceduntur in signum Letitiæ inter fideles Gloriæ inter Cœlites, Vita beatæ in Deo. S. Hieronymus autem respondet Vigilantio de errore putantium martyrum cereolis illustrari. Quem errorem vñus probat; sic approbat vñus cereorum.

Sicut & S. Augustinus arguit Agrippas ad sepulera Sanctorum, ob abusu epulandi, non ob eorum vñsitationem.

AD V. Ne reliquæ autem vñs obtrudantur supposititiæ, vigilantissimè cautum est per Ecclesiam pluribus in Concilijs: Vt in meo Luthero-cal. par. 1. 78. ostendi.

Demum age, Ecquid est, quod Reliquiarum sacrarum cultum adeo Vniuersalem reddidit per orbem vñuersum? Vt remotæ, celebres, frequentes ad sepulera Sanctorum fierent Peregrinationes, Orationes longæ & multæ, Sumptus immensi, & tot Basilicæ collocarentur?

Quid? Beneficia innumera, & maxima; publica, priuata; Secunda bella pax reducta, firmata; hostilitates prohibita, fracta; mortalitates auersæ; sedata tempestates; necessitates expedita; sanitates redditæ; aliæque vñtilitates iuxta in prosperis & aduersis impetrata.

2. ACCEDUNT MIRACULA in ipsiis Sanctorum corporibus demonstrata in sepulcris, in undis, in flammis, inter fractas, inter barbaros, hæreticos, &c.

3. INVENTIONES autem quot, quæque mirabiles ac gloriosas dedit sæpe Deus?

4. TRANSLATIONES vero quæ celebres ac memorabiles factæ produntur?

5. In primis illustre cenſeo, quod Ritum per-

tu perpetuo obseruatum inuenio; ut esse prorsus Apostolicum videatur.

SUB ALTARIBVS recondi Sanctorū reliquias, sua peculiari sanctitate in legem abiit per omnem omnium ætatum ac locorum Ecclesiam. Ut equidem existimem, idcirco S. Iohanni, *Apoc. 6.* animas Martyrum sub Altari ostensas; quòd eorum in terris corpora sub aris requiescere consueissent. Quo honore publico haud scilicet numero insignior sit alter.

Nulla enim gens vsquam fuit, quæ aris suis quicquam sanctius duxerit. Hæc azyla dabant confugis; his adgeniculabatur; ad has Numen iratum placabatur.

Apud Christianos verò Ara Thronus Dei titulusque Christi reputatur, & Christum in Ecclesia representat: Ac conditæ sub ara reliquæ Animas Iustorum in Manu Dei esse, inque Christo beate requiescere, nos admonent. Quòd iustior cercorum ad ea, aliaque Sanctorum sepulera, est usus: De quo vide *Bell. l. 2. de Sanctis. c. 3. & 4.*

Et quid dignum satis ijs præstes Corporibus?

1. Quæ sanctarum Organa fuerunt animarum ad opera bona, tot, tanta?
2. Ad Miracula?
3. Ad claritatem Christi transformandam? &c.

QVÆSTIO XXIII.

Quo temporum successu processit ICONOMACHIA?

HÆRESIARCH. Iconomachus certus aliquis, qui primus fuerit, repperit difficilis est. Certum

constat illud, autores Iconomachie diuersis extitisse æt. ibus aut Iudæos, aut Mahumetanos, aut Magos: Quos auos hodierni sequuntur Lutheo-caluinistæ.

1. IUDÆI primi videntur Iconomachi fuisse ut qui in suo Thalmud Christianorum Ecclesias esse idololatrias dicunt: Et dicantur ij sæpius Iconomachi in Synodo VII.

2. XENAIAS Persa seruus profugus se baptismum mentiens euasit in Episcopum, anno 485. Negabat decere ut Deus, Christus, Angeli, cum sint spiritus, corpore a pingantur sculptanturque effigie: nec Sp. Sanctum specie columbæ pingendum.

3. SAMARITANI anno 574. teste *Nycano Concil. II.* immaniter per Syriam sunt in imagines debacchati.

4. EZDES Rex Arabum Mahumetanus ab mago hebræo inductus sub annum 700. euasit late iconas. Nec annum superuixit, cui hebræus in præmium iconomachie XXX. annos vitæ promiserat: teste *Synodo VII. ad 5.*

5. LEO ISAVRICVS sub annum 716. ab Iudæis peruersus edicto picturas & sculpturas ex ecclesiis proserpsit, obsistentes Christianos multos contrucidauit. teste *Zonara, Cedreno, &c.*

6. CONST. Copronymus patri immanior successit necromanticus & Nestorianus, Anno 764. sed vnâ cum istis occidit & Iconomachia.

7. Post annum 800. recruduit bellum istud per Leonem Armeiolum, Mich. Balbum, & Theophilum Imp. Iudaizantes & necromanticos: *testibus ijdem.*

8. Sub idem tempus & in Occidente Claudius in Hispania Episcopus imagines templis eiecit.

9. Sub annum 1367. VICLEFFVS easdem insectatus est: discipuli eius sæuius demoliti sunt: teste *Tho. VValdensi c. 1. tit. 19.*

LUTHERANORVM primus And. Carolstadius anno 1522. remouit è templis imagines.

LUTHERVS, teste *Cochleio in vita*, factum probat, sed quod se facti autorem maluisse, eum de non petita ab se facultate increpabat. Ex eo, velut agmine facto, iconomachiam inuasere furentes: clasticum concinuerunt Magdeburgenses *Cont. 8. 9. 10.*

CALVINISTÆ verò comprimis iconomachiam sibi velut propriam vendicauerunt; ut, quas prædicti sarsæ primas ætatis debent, easdem eis præcipiant inmanitatis.

Dux belli Calvinus *Infl. l. 1. c. 11. & l. 4. c. 9. §. 9.* Vbi qua tria asserit falso vide in meo *Lutheo calu. par. 1. §. 79.*

PAPISTA. Quæ tria negant Lutheo-caluinistæ; semper asseruit Ecclesia.

I. Imaginem Dei ac Spirituum rectè
Aa 2 pin-